

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Ing. J. M.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod Kaštany 245/10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 4. 2022, č. j. 54 A 4/2022 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Tábor (dále jen „městský úřad“) ze dne 11. 10. 2021, č. j. P 858/2021-Kre, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení. Přestupku se žalobce dopustil tím, že v blíže uvedeném místě a čase, v místě, kde je obecnou úpravou dovolena nejvyšší rychlost 50 km/h, byla jeho vozidlu naměřena rychlost jízdy 76 km/h, po odečtení možné odchylky rychloměru byla stanovena rychlost vozidla na 73 km/h; žalobce tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 23 km/h. Odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 1. 2022, č. j. KUJCK 2903/2022, a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Rozhodnutí žalovaného následně žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že se žalobce dopustil jednání kladeného mu za vinu. Žalobce uplatnil dvě žalobní námitky, a to porušení zásady zákazu dvojího přičítání a nepřezkoumatelnost odůvodnění výše pokuty. Jádrem sporu bylo především konstatování městského úřadu na str. 4 prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl,

že „[s]právní orgán přihlédl zejména k důležitosti ustanovení zákona o silničním provozu, které obviněný svým jednáním porušil.“

[3] Žalobce namítal, že se městský úřad dopustil zakázaného dvojího přičítání tím, že promítl typovou závažnost přestupku do hodnocení výše ukládané sankce. Krajský soud neshledal tuto námitku důvodnou. Uvedl, že z prvostupňového rozhodnutí sice vyplynulo, že městský úřad hodnotil zájem chráněný zákonem, který je znakem skutkové podstaty, nezohlednil jej však jako přitěžující či polehčující okolnost. Dále uvedl, že zvážení chráněného zájmu, který byl přestupkem zasažen, může být součástí posouzení povahy a závažnosti přestupku ve smyslu § 37 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) ve spojení s § 38 písm. a) tohoto zákona. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2020, č. j. 10 As 149/2019 - 43 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle něhož „[n]ásledné hodnocení míry překročení rychlosti při určení sankce v rámci rozpětí daného pro konkrétní skutkovou podstatu nepředstavuje porušení zásady dvojího přičítání.“ Z hodnocení uložené sankce nevyplývá, že by správní orgány hodnotily jednu a tutéž skutečnost dvakrát, a to jak v rámci naplnění znaků skutkové podstaty, tak následně při určení výše sankce. Naopak, z odůvodnění výše sankce je zřejmé, že městský úřad přihlédl k osobě pachatele a k jeho přestupkové historii; vycházel přitom (jen) z žalobcovy evidenční karty řidiče, jelikož se žalobce neúčastnil ústního jednání, nevyjádřil se k podkladům pro vydání rozhodnutí a ani přes výzvu městského úřadu nedoplnil své blanketní odvolání.

[4] Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že je žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož z něj není zřejmé, jak správní orgán přihlédl k důležitosti porušeného ustanovení zákona o silničním provozu, respektive zda důležitost tohoto ustanovení hodnotil v prospěch či neprospěch žalobce. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou. Krajský soud konstatoval, že ačkoliv je odůvodnění výše uložené pokuty stručné, je z něj patrné, že se jednalo o spáchání přestupku z nedbalosti a při určení výše pokuty bylo přihlédnuto k osobě pachatele, který byl za nedodržení maximální povolení rychlosti potrestán v minulosti již třikrát, naposledy v roce 2017. Ačkoliv tyto okolnosti správní orgány nekonkretizovaly výslovně jako přitěžující, krajský soud dospěl k závěru, že z výše uvedených skutečností je to zřetelné. K jiným skutečnostem při určení výše pokuty správní orgány nepřihlédly. Je proto zřejmé, že v rámci určení výše pokuty správní orgány neposuzovaly míru společenské škodlivosti přestupku (důležitosti porušeného ustanovení).

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] K přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že je nutné posoudit dosud neřešenou právní otázku, zda správní orgány smí přihlížet při stanovení výše sankce k důležitosti porušeného ustanovení zákona.

[7] Stěžovatel namítá, že není zřejmé, jak správní orgány přihlédly k důležitosti porušeného ustanovení zákona, respektive zda jej hodnotily jako důležité, či nikoli, a zda byl tento aspekt hodnocen ve prospěch či neprospěch stěžovatele. Dále namítá, že krajský soud „namísto zkoumání důležitosti této okolnosti při stanovení výše sankce odkázal na další okolnosti (četnost spáchání předmětného druhu přestupku stěžovatelem), na jejichž

pokračování

základě bylo hypoteticky možné rozhodnutí založit. Prvostupňové rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné“. Dále stěžovatel uvedl, že „na tomto závěru nic nemění ani argumentace krajského soudu, neboť existuje-li primární důvod pro stanovení výše sankce a následně marginální důvod, pak stěží může být nesrozumitelnost primárního důvodu odůvodněna tím, že okrajový důvod je srozumitelný“. Dle názoru stěžovatele sám krajský soud nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí nepřímou připustil i v odůvodnění napadeného rozsudku.

[8] Ve druhé kasační námitce stěžovatel opakovaně namítá, že se správní orgán dopustil zakázaného dvojího přičítání, neboť hodnotil důležitost porušeného zákonného ustanovení, které bylo zhodnoceno již zákonodárcem při formulování skutkové podstaty přestupku. Přestupek spočívající v nedodržení maximální dovolené rychlosti zákonodárce koncipoval tak, že je za něj možné uložit trest v určitém rozmezí; je proto absurdní, aby správní orgán při určení výše sankce opětovně přihlédl k důležitosti porušeného ustanovení. Nelze přisvědčit ani argumentaci krajského soudu, dle něhož správní orgány zohlednily intenzitu naplnění skutkové podstaty přestupku, neboť tu správní orgány nijak nehodnotily. Správní orgány neposuzovaly konkrétní skutková zjištění, ale důležitost konkrétního ustanovení zákona o silničním provozu. Z výše uvedeného tak vyvstává zásadní právní otázka, zda je správní orgán při úvaze o sankci a její výši oprávněn přihlížet k *důležitosti* porušeného právního ustanovení. Stěžovatel je názoru, že nikoli. Stěžovatel uzavírá, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit primárně z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti a sekundárně z důvodu nesprávného posouzení právní otázky.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl, že městský úřad důležitost ustanovení zákona o silničním provozu zmínil v odstavci, kde uvedl rozmezí trestů ukládaných za předmětný přestupek. Je proto nepochybné, že se důležitost porušeného ustanovení zákona odráží ve výši trestů. V části, kde městský úřad stanovil konkrétní výši pokuty, se již závažnost příslušného ustanovení zákona v jeho úvahách neodráží. Nedošlo tak k porušení zásady dvojího přičítání. Ke stanovení výše trestů žalovaný uvedl, že vzhledem ke stěžovatelovu opakovanému porušování maximální povolené rychlosti, je zcela zřejmé, že se jedná o kritérium přitěžující. Žalovaný proto navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[10] Vzhledem k tomu, že byl napadený rozsudek krajského soudu vydán specializovanou samosoudkyní, musel Nejvyšší správní soud nejprve posoudit, zda kasační stížnost *svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele*, tj. otázku přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.). Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu existuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem (4) půjde mimo jiné v situaci, kdy krajský soud v jednotlivém případě hrubě

pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[11] Stěžovatel vystavěl obě uplatněné kasační námitky na polemice s tvrzením městského úřadu uvedeným na str. 4 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, že „[s]právní orgán přihlédl zejména k důležitosti ustanovení zákona o silničním provozu, které obviněný svým jednáním porušil“, respektive se způsobem, jak význam tohoto konstatování posoudil krajský soud.

[12] Krajský soud se konstatováním městského úřadu zabýval a v odst. 23 svého rozsudku, kde uvedl, že z posuzované části prvostupňového rozhodnutí sice vyplývá, že městský úřad hodnotil význam zájmu chráněného zákonem, ale pouze co se týče naplnění skutkové podstaty přestupku; nezohlednil tento aspekt věci jako okolnost přitěžující či polehčující při ukládání pokuty. Jednalo o obecné konstatování, kterým městský úřad pouze obecně konstatoval, jaký trest je dle zákonné úpravy možné za daný přestupek uložit. Nejvyšší správní soud souhlasí s uvedeným názorem krajského soudu potud, že citovaná pasáž odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nesouvisí s úvahami městského úřadu o výši ukládané sankce. Kasační soud má nicméně za to, že tato pasáž nemá reálnou souvislost s žádnou částí argumentace městského úřadu; jde fakticky o neorganické konstatování, které nezapadá do kontextu argumentace a není vůbec zřejmé, co jím chtěl městský úřad sdělit. Význam, který ji přisuzuje stěžovatel, toto konstatování mít nemůže. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že celá kasační argumentace je založena na nepochopení, či spíše dezinterpretaci předmětné věty obsažené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

[13] Vzhledem k výše uvedenému je proto zřejmé, že první kasační námitka, v níž stěžovatel namítal, že rozhodnutí městského úřadu je nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, zda byla důležitost zákonem chráněného zájmu (respektive porušeného ustanovení zákona, které jej chrání) hodnocena jako přitěžující či polehčující okolnost, je založena na zcela chybné premise. Pokud tedy krajský soud uzavřel, že při stanovení výše sankce bylo přihlédnuto (jen) k osobě pachatele, přičemž jiné přitěžující ani polehčující okolnosti nebyly shledány, nelze takovému závěru principiálně ničeho vytknout.

[14] Konečně, pokud je o kasační argumentaci uvedenou v citaci v odst. [7], tu shledal Nejvyšší správní soud jako nesrozumitelnou a věcně se jí proto nezabýval.

[15] Lze tedy uzavřít, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že kasační stížnost nenastoluje žádné otázky, ke kterým by se měl Nejvyšší správní soud věcně vyjádřit. Z tohoto důvodu kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a jako taková je proto nepřijatelná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost postupem dle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[16] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel

pokračování

v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti proto nebyla přiznána žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. ledna 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu